

til at ryddes op i, og Meget, der trænger til at underkøttes. Og her kommer jeg da til at tænke paa de Ord, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgtreds (Kjær) talte om Invaliderne. Er det en Maade, vi behandle vore Krigere paa, vore Krigere fra 1848 og 1864, der have udgydt deres Blod for Fædrelandet og nu gaa lemlæstede omkring iblandt os? Var det maasse paa den Maade, det lille Land i Oldtiden opflammede de Unge til at blive Krigere? Hvem vare de Første ved deres Fester? Det var de Saarede. De stode paa den første Plads, bekrandsede, og de Unge saae hen til dem og sagde: Lad Sjenden komme, og vi ville ogsaa gaa med og vove Liv og Blod; Vi se, hvilken Gæve gjør man ikke af dem! Vi Andre derimod taale, at vore saarede Krigere gaa omkring, som de gjøre, men det er en Skam for os. Jeg var derfor ogsaa glad ved at høre, hvorledes den høitærede Minister tog Sagen; thi det var tydeligt at mærke, at han var ikke uwillig til at gaa med, naar man her vilde indbringe et Forslag til at hjælpe vore Saarede; idetmindste forstod jeg ham saaledes.

Hvad skal man nu egentlig gjøre her? Det har jeg sagt til mig selv den hele Dag, den hele Eftermiddag: Hvad skal Du gjøre? Siger jeg Nei, saa kan det se ud, som om jeg ikke vil være med til at værges Fædrelandet, men hvad er det saa, jeg siger Nei til? Det er i Virkeligheden, reelt taget, en Lov, som Ingen vil have. Men naar har man nogensinde set Folkethinget vedtage en Lov, som det ikke vil have, og derefter sende den over til Landsthinget? Jeg tror, at det er noget helt Nyt, jeg har ialtsald aldrig læst derom. Jeg tror derfor, det kunde være godt at gjøre en Svingning i det sidste Dieblif. Jeg tror, at det vilde være godt, om den høitærede Minister erklærede: I kunne meget godt stemme imod dette Lovforslag, jeg bryder mig ikke om at faae det Makulatur over i Landsthinget, men foreslaar noget helt Nyt. Det er virkelig heller ikke enten fornøieligt eller opbyggeligt for Landsthinget at komme til at gaa et saadant Lovforslag igjennem, saa jeg tror, at den høitærede Minister ved at afgive en saadan Erklæring vilde lette en Sten fra mange Hjærtter. Jeg kunde ialtsald meget ønske en saadan Erklæring; thi saa var Stillingen ren og klar. Nu er den derimod den, at de, der sige Nei, kunne synes at være imod Sagen, hvad de jo i Virkeligheden slet ikke behøve at

være, men sige de Ja, saa er det ogsaa noget fortoivlet Noget; thi det er ikke Sandhed, det er ikke Meningen at vedtage Loven. Man mener altsaa, at det er et Snaffecæmne, vi her have faaet at bevæge os i; man glemmer, at vi ere Lovgivere, og begynder at tænke paa, at vi ere blevne nogle Snaffere, men det passer sig ikke for en Forsamling som denne, den bør ikke sætte sig selv saaledes ned, at den bliver til en Samling af Snaffere; thi saa maatte Folket ønske, at Regjeringen vilde sende disse Snaffere hjem heller idag end imorgen. Er virkelig Høire og Venstre eller Partiernes og Roterierne blevne til nogle Snaffere, saa er det bedst, at Regjeringen gjør kort Proces og siger: Vi kunne ikke bruge nogen af dem, derfor sende vi dem hjem!

Formanden (Kraabbe): Naar det ærede Medlem omtaler Muligheden af en Opløsning, skylber han det Thing, hvortil han hører, at omtale det med andre Ord.

Lang: Jeg vilde ogsaa gjerne omtale det i andre Udtryk, men jeg synes, at jeg har kun brugt de Udtryk, Thinget selv har brugt; det vil jeg kunne dokumentere med Udtalelser, jeg har hørt fra andre Sider, saa det er ikke noget Nyt. — Jeg staar nu meget vanskelig, idet jeg skal afgive min Stemme. Jeg vilde gjerne have Forhandlingerne baarne frem, men siger jeg Ja til Loven, er det i Virkeligheden rent formelt, thi jeg mener det i Virkeligheden slet ikke, det er kun, for at Loven kan komme over til Landsthinget og gaa i Udvalg. (En Stemme: Det gjør en hel Del Andre med). Jeg hører, at det gjør en hel Del Andre, at de ere enige om at sige Ja, kun for at faae Loven over til Landsthinget. Siger man Nei, er man ogsaa vanskelig stillet, og det Bedste vilde da maasse være slet ikke at stemme. Det staar for mig, at det er en hel besynderlig Forhandling denne her, og det glæder mig netop at høre nu, at det ærede militære Medlem fra Randers (N. P. Jensen) er enig med mig i, at det er en ganske besynderlig Forhandling. Jeg vil ønske og haabe, at vi ikke skulle faae flere af disse besynderlige Forhandlinger. Men lad os beslutte, hvad vi skulle og ere kaldede til; thi vi ere ikke kaldede til at sige: Vi kunne i Grunden ikke gjøre Noget, men Andre kunne gjøre det. Saa synes jeg, saa fulgte deraf igjen